

РЕШЕНИЕ

№ 1647

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10609** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Н. Я. Т. от [населено място] против заповед № РД 10-1412 от 21.09.2021 г. на министъра на образованието и науката, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл. Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и е незаконосъобразна, тъй като не са налице предвидените в закона основания за прекратяване на служебното му правоотношение. Моли да бъде отменена.

Ответникът - министърът на образованието и науката, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Като взе предвид изложеното в жалбата и събраните по делото доказателства съдът констатира следното:

Със заповед № РД 10-02-1048 от 03.07.2018 г. на министър на образованието и науката, жалбоподателката Н. Т. е назначена за държавен служител на длъжност „младши експерт“ в дирекция „Управление и изпълнение на проекти“ с ранг V младши, длъжностно ниво 11 по К. в Министерство на образованието и науката. Със заповед № РД 10 – 1398 от 24.10.2018 г. е преназначена на длъжност „младши експерт“, ранг V младши, длъжностно ниво 11 по К. в Министерство на образованието и науката в дирекция „Политика за стратегическо развитие“. Със

заповед № РД 10 – 1112 от 10.04.2020 г. е преназначена на длъжност „старши експерт“ ранг IV младши, длъжностно ниво 11 по К. в Министерство на образованието и науката в дирекция „Връзки с обществеността и протокол“. Със заповед № РД 10 – 1151 от 03.06.2021 г. е временно преназначена на длъжност „старши експерт“ ранг IV младши, длъжностно ниво 8 по К. в Министерство на образованието и науката в дирекция „Образование на българите зад граница и училищна мрежа“. С доклад № 8002-22/13.09.2021 г. от ръководител „Инспекторат“ МОН до министър на образованието и науката по вътрешно служебна информация от директор Д ЧРАО е уведомен ответника, че: в подадена декларация за несъвместимост от 28.06.2018 г., преди назначаването не е декларира, че е управител на [фирма] и скривайки това обстоятелство посочва липса на несъвместимост, тъй като в приложена справка от ТР, е установено участието ѝ в управлението на търговското дружество, считано от 28.10.2011 г. до и към дата на изготвения доклад. Жалбоподателката не е предприела действия за отстраняване на несъвместимостта. По административната преписка са приложени У. на [фирма] от 13.09.2021 г.; от 27.09.2021 г. от които е установимо, че в ТР, като управител на дружествата, заедно с трето лице, жалбоподателката е управител. Съдът служебно установи, че това обстоятелство съществува и към 06.10.2021 г. при справка от ТР. За потвърждаване на тези обстоятелства е приложен и дружествения договор на [фирма] от 07.03.2014 г., - актуален, съгласно приложени У. на дружеството.

От страна на жалбоподателката, чрез пълномощника ѝ са представени и приложени: договор за продажба на дружествени дялове от 23.05.2018 г. с нотариална заверка на подпис на приносител и съдържание на документ, рег. №№ 25237 и 25238 от 23.05.2018 г. на нотариус с район на действие СРС № 562 в НК; протокол от общо събрание на съдружниците на [фирма] от 23.05.2018 г. с нотариална заверка на подпис на приносител и съдържание на документ, рег. №№ 25245 и 25246 от 23.05.2018 г. на нотариус с район на действие СРС № 562 в НК; протокол от решения на едноличен собственик на капитала на [фирма] 23.05.2018 г. с нотариална заверка на подпис на приносител и съдържание на документ, рег. №№ 25247 и 25248 от 23.05.2018 г. на нотариус с район на действие СРС № 562 в НК; устав на еднолично дружество с ограничена отговорност [фирма]. От нотариус с рег. № 562 с район на действие СРС е изискано удостоверяване на тези обстоятелства от общия регистър за нотариални удостоверявания от дата 23.05.2018 г., като от приложените отговор и преписи от общия регистър, се установи действителност на удостоверяването на тези обстоятелства.

Към датата на възникване на служебното правоотношение жалбоподателят е управител на търговско дружество [фирма], което е илбезпорно от приложените У. и дружествен договор от 2014 г. Качеството на управител на търговско дружество жалбоподателят притежава към дата на назначаване за държавен служител -03.07.2018 г. При вътрешно служебна проверка е установено, че и към дата 13.09.2021 г. и към 21.09.2021 г. жалбоподателката, в качество на държавен служител е управител на търговското дружество [фирма]. Установено е от справките по ТР и приложени У. и служебно установено от съда, че по отношение на това търговско дружество не се вписани промени за преобразуването му в еднолично дружество с ограничена отговорност, няма вписани обстоятелства – освобождаване и прекратяване на дружествено участие на жалбоподателката като съдружник и управител на дружеството; няма вписване на нов управител и собственик на капитала на Е..

Жалбоподателят продължава да е управител на дружество с ограничена отговорност към дата на издаване на оспорваната заповед.

Със заповед № РД 10-1412 от 21.09.2021 г. на министъра на образованието и науката, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл, тъй като констатира, че служителят е назначен в нарушение на разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл и нарушението съществува и към момента на издаване на заповедта - служителят е управител на търговско дружество [фирма], Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14-дневен срок за оспорване на акта (заповедта е издадена на 21.09.2021 г., връчена на оспорващата на 01.10.2021 г. срещу подпис л. 26 от делото, долу, а жалбата е подадена на 11.10.2021 г.) и от лице, за което административният акт е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентния по смисъла на чл. 108 от ЗДСл административен орган - министърът на образованието и науката е орган по назначаването, в предвидената в същия текст писмена форма, като съдържа изброените в текста реквизити и при спазване на административнопроизводствените правила.

Административният орган няма законово задължение да уведоми служителя, а освен това известяване в случая не е необходимо, тъй като основанията за несъвместимост с държавната служба към момента на възникване на служебното правоотношение са били известни на жалбоподателя, а последиците от неотстраняването на допуснатите нарушения на изискванията на чл. 7, ал. 2 произтичат от закона.

При постановяване на оспорената заповед са спазени и материалноправните изисквания на закона.

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 7 ЗДСл органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл. 7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението. Цитираната материалноправна норма овластява органа да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, когато по време на възникване, осъществяване и прекратяване на служебното правоотношение, се установи несъвместимост с изпълняваната служба поради нарушаване на визираните в чл. 7 от закона условия за назначаване. С относимите към настоящия случай разпоредби на чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл е установена забрана да бъде назначавано за държавен служител лице, което е едноличен търговец, неограничено отговорен съдружник в търговско дружество, управител, търговски пълномощник, търговски представител, прокурист, търговски посредник, ликвидатор или синдик, член на орган на управление или контрол на търговско дружество или кооперация (т. 2).

В случая от представените по делото доказателства се установяват изброените по-горе елементи, чието кумулативно наличие е предпоставка за законосъобразното упражняване на правото на прекратяване на служебно правоотношение в условията на чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл.

Към момента на възникване на служебното правоотношение и към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е управител на търговско дружество. Тази несъвместимост съществува към момента на възникване на служебното правоотношение и към датата на издаване на заповедта за прекратяване на

служебното правоотношение не е отстранена.

Представените от жалбоподателя, чрез пълномощника му писмени доказателства за удостоверени обстоятелства – прехвърляне на дружествени дялове на трето лице, освобождаване на оспорващата от длъжност управител в дружеството, преобразуването на [фирма] в Е. с едноличен собственик на капитала и управител третото лице, не могат да обосноват различен извод, тъй като тези действия не водят до освобождаване от длъжността управител на търговеца. При липсата на доказателства за проведена процедура за вписване обстоятелство за освобождаване на жалбоподателката от заеманата длъжност „управител“ в партидата на [фирма] в ТР, съдът приема, че основанието за несъвместимост по чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл не е отпаднало към 21.09.2021 г., поради което предпоставките на чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл за издаване на оспорената заповед са изпълнени. Изложеното е достатъчно основание за прекратяване на служебното правоотношение по реда на цитирания текст.

Към датата на издаване на оспорената заповед е налице основанието за несъвместимост със заемането на държавна служба, предвидено в чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл. Към момента на възникване на служебното правоотношение и към датата на издаване на процесния административен акт жалбоподателят е управител на търговско дружество. До този извод съдът стигна с оглед обстоятелството, че служителят е вписан като управител на дружеството не е заличен като такъв – решението на ОСС на [фирма] от 23.05.2018 г., т. 2 от протокола не е достатъчно, тъй като последиците на заличаването настъпват с вписването на обстоятелството в Търговския регистър, каквото към датата на издаване на заповедта няма данни да е направено (чл. 140, ал. 4 от Търговския закон (ТЗ). В този смисъл ирелевантни за спора са представените от пълномощника на жалбоподател доказателства за извършени дружествени трансформации в О.. Последните са индиция за намерение на съдружниците, но това не ги санира като правно валидни обстоятелства, довели до вписване освобождаването на Т. като съдружник и управител, така, че декларираните обстоятелства от 28.06.2018 г. да са в съответствие с изискванията по чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл, а наличието на обстоятелства за несъвместимост по тази разпоредба и към дата на издаване на оспорваната заповед са следващото основание, което да налага прекратяването на служебното правоотношение. Съгласно правилото на чл. 141, ал. 6 от Търговския закон освобождаването на управителя и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им. Фактът, че трето лице в качеството на едноличен собственик на капитала не е извършил длъжими по закон правни действия – чл. 140, ал. 4 от ТЗ, за вписване на обстоятелства в ТР и в седемдневен срок след вземането на решения, които задължително се вписват не се приема да е извинителна причина за неизпълнени от жалбоподателката задължения по ЗДСл. Неизпълнение на законови задължения от страна на трето лице придобило дружествения капитал на [фирма] и вписването му като управител, респ. заличаването на жалбоподателката като управител е в нарушение на задълженията му по чл. 6, ал. 1 и 2 от ЗТРЮЛНЦ не препятства ответник като орган по назначаването да приложи изискванията по чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл при установените и неоспорени факти, касателно оспорващата..

С оглед изложеното следва да се приеме, че фактическият състав, визиран в хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 7 вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 ЗДСл, е осъществен - качеството на управител на дружество с ограничена отговорност е несъвместимо със заемането

на държавна служба и това качество съществува при възникване на служебното правоотношение и към датата на постановяване на акта за прекратяването му. Ето защо като прекратява служебното правоотношение на посоченото по-горе основание ответникът постановява акт, който съответства на изискванията на закона.

Поради всичко изложено съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на оспорената заповед, посочени в чл. 146, т. 1 - 5 АПК, подадената жалба срещу заповедта на министъра на образованието и науката е неоснователна и следва да се отхвърли.

В тежест на оспорващата се възлагат и разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, платими на МОН.

По тези съображения съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. Я. Т. против заповед № РД 10-1412 от 21.09.2021 г. на министъра на образованието и науката, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Н. Я. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на министерство на образованието и науката сумата 100 (сто) лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

Съдия